



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **V. Š.**, zastoupeného JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem se sídlem Sladkovského 601, 530 02 Pardubice, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky, Věznice Pardubice**, se sídlem Husova 194, 530 44 Pardubice, zastoupené JUDr. Jaroslavou Moravcovou, advokátkou se sídlem Semtín 81, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 25. 9. 2013, č. j. 52 A 6/2013 - 72,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna a náhrada hotových výdajů advokáta JUDr. Stanislava Kadečky, Ph.D., **se určuje** částkou 4114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti (60) dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 5. 2. 2013, č. j. 42-1/2013-21/Všeob/3, žalovaná Vězeňská služba České republiky, Věznice Pardubice (dále jen „stěžovatelka“; ke spornému označení žalované strany se zdejší soud podrobně vyjadřuje níže pod body 14 a 15) zamítla žalobcovu stížnost proti rozhodnutí vychovatele o uložení kázeňského trestu žalobci ze dne 31. 1. 2013, č. j. 42-1/2013-21/Všeob/3 (dále jen „rozhodnutí vychovatele“), kterým byl žalobci uložen podle § 64 odst. 1 písm. e) za použití § 69 odst. 2 zákona č. 169/1999

Sb., o výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o výkonu trestu odnětí svobody“), kázeňský trest umístění do uzavřeného oddělení na 3 dny, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení, a to za kázeňský přestupek, kterého se žalobce dopustil tím, že dne 20. 1. 2013 cca v 9:00 hodin došlo na ložnici č. 107 ubyt. D1 k vzájemnému fyzickému napadení mezi ním a odsouzeným J. V., čímž žalobce porušil ust. § 28 odst. 1 zákona o VTOS.

[2] Stěžovatelka v žalobou napadeném rozhodnutí poukázala na skutečnost, že ze záznamu o kázeňském přestupku, který zpracoval dozorce pprap. M. je zřejmé, že žalobce se dopustil kázeňského přestupku tím, že po předchozím verbálním konfliktu fyzicky napadl odsouzeného J. V. a tímto svým jednáním závažným způsobem porušil § 28 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Stěžovatelka dospěla k závěru, že spáchaný kázeňský přestupek odsouzeného a jeho vina byla nepochybně prokázána a uložený kázeňský trest je úměrný závažnosti spáchaného přestupku a je v souladu s účelem výkonu trestu. O kázeňském přestupku pak bylo rozhodnuto řádně a včas, trest uložil kompetentní pracovník a stěžovatelka neshledala pochybení ani co do druhu a výše uloženého trestu.

[3] Krajský soud napadené rozhodnutí stěžovatelky pro vady řízení zrušil a vrátil jí věc k dalšímu řízení, neboť dovedl, že již rozhodnutí vychovatele je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tuto vadu ani stěžovatelka nenapravila.

[4] Krajský soud dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti obou rozhodnutí správních orgánů, neboť skutkový stav, který vzaly za zjištěný, z obsahu spisu nevyplývá a není ani zřejmé, z jakých podkladů vycházely, proč se přiklonily jen k některým z nich a další nezohlednily. Krajský soud poukázal na to, že v rozhodnutí vychovatele je uveden pouze popis skutku s tím, že se jej žalobce dopustil s odkazem na jen obecně označené listiny, aniž by bylo zřejmé, zda vychovatel vycházel ze všech shromážděných podkladů nebo jen z některých z nich. Vychovatel vzal také v úvahu jen výpověď svědka Š., která měla vyvracet tvrzení žalobce, aniž by jakkoli zohlednil ve prospěch žalobce svědčící výpověď svědka R. Dle názoru krajského soudu však bylo třeba vyhodnotit všechny podklady jednotlivě i v souhrnu, případně ke zjištění skutkového stavu obstarat podklady další. Za dané situace jsou totiž možné i verze, podle nichž je přestupcem nejen žalobce, ale i odsouzený V. Stěžovatelka poté vady rozhodnutí vychovatele nijak nenapravila, její odůvodnění je jen obecné, zejména se nevypořádává s protichůdnými důkazy.

[5] K otázce pasivní legitimace žalovaného označeného žalobcem jako „Ředitel Věznice Pardubice“ krajský soud uvedl, že se stěžovatel mylí, pokud se domnívá, že žalována nemůže být fyzická osoba. S odkazem na ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. krajský soud dovedl, že správním orgánem se rozumí rovněž fyzická osoba, které je svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy. S odkazem na § 51 odst. 1, § 52 odst. 3 věty první zákona o výkonu trestu odnětí svobody pak krajský soud uzavřel, že *ředitel věznice je fyzickou osobou, které bylo zákonem svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických osob, tedy správním orgánem, který je pasivně legitimován v řízení o žalobě proti jeho rozhodnutí.*

[6] Stěžovatelka se kasační stížností podanou ve stanovené lhůtě (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) domáhala přezkumu rozhodnutí krajského soudu, které vzešlo z řízení, jehož byla

pokračování

účastníkem (§ 102 s. ř. s.), její kasační stížnost splňuje zákonné náležitosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.) a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[7] Stěžovatelka důvody kasační stížnosti vymezila podle § 103 odst. 1 písm. c), d) s. ř. s. s tím, že řízení před soudem trpí zmatečností spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení a namítla také nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

[8] Stěžovatelka nejprve namítla, že krajský soud nesprávně posoudil pasivní legitimaci žalované strany označené žalobcem a krajským soudem jako „*Ředitel Věznice Pardubice*“, který ve věci pasivně legitimován být nemůže. Správné označení žalované strany je totiž „*Česká republika, Vězeňská služba České republiky, Soudní 1672/1a, 140 64 Praha 4, zastoupená ředitelem organizační jednotky Vězeňské služby České republiky – Věznice Pardubice plk. Mgr. P. K.*“. Stěžovatelka zdůraznila, že žaloba v řízení před správním soudem nemůže být podána proti fyzické osobě a uzavřela, že žalobcem v žalobě označená žalovaná strana nemá procesní způsobilost, tzn. nemůže být účastníkem řízení podle § 33 s. ř. s. ani dle § 69 s. ř. s., v důsledku toho nejsou splněny náležitosti žaloby uvedené v § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s. a v § 71 s. ř. s.

[9] Stěžovatelka dále krajskému soudu vytkla, že nesprávně posoudil její rozhodnutí a předcházející rozhodnutí vychovatele jako nepřezkoumatelná, neboť oba služební záznamy, na které je v rozhodnutí vychovatele odkazováno, spolu korespondují, když příslušníci Věznice Pardubice, kteří je sepsali, provedli prvotní šetření konfliktu mezi odsouzenými V. a žalobcem. V rozhodnutí vychovatele je pak uvedeno, k čemu mezi odsouzenými došlo a z jakých důvodů nebylo přihlédnuto k obraně žalobce, jehož popis konfliktu je v rozporu se stopami incidentu na tělech žalobce a odsouzeného V. a výpovědí svědka Š. V rozhodnutí o uložení kázeňského trestu je tedy uveden popis skutku, vyhodnocení šetření a jeho závěr, přičemž k vyjádření odsouzeného J. M. a jeho tvrzení, že incident vidělo více odsouzených, nebylo přihlédnuto proto, že bylo podáno až po vydání rozhodnutí o stížnosti. Z rozhodnutí stěžovatelky je poté zřejmé, z jakých podkladů při vydání rozhodnutí o kázeňském trestu vycházela a proč dospěla k závěru o prokázání viny žalobce.

[10] Závěrem stěžovatelka uvedla, že u žalobce nebyl kázeňský trest vykonán, neboť dle vyjádření vězeňského lékaře nebyl zdravotně způsobilý k výkonu kázeňského trestu.

[11] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na obsah žaloby včetně jejího doplnění s tím, že sám v žalobě označení žalovaného neuvedl, dovodil je na základě obsahu žaloby až krajský soud, jehož závěry nemá důvod zpochybňovat. Uvedl-li by žalobce označení žalovaného nesprávně nebo neúplně, pak by nebylo možné přistoupit k odmítnutí žaloby, ale nejprve by musel být vyzván k odstranění této vady. Dále se ztotožnil se závěry krajského soudu a zdůraznil, že stěžovatelka nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí nemůže zhojit dodatečným vysvětlením ve vyjádření k žalobě a kasační stížnosti, a poukázal na to, že stěžovatelka pomíjí, že v rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nebyla zohledněna výpověď svědka R.

[12] Nejvyšší správní soud dále přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatňovala stěžovatelka ve svém podání.

[13] Kasační stížnost stěžovatelky důvodná není.

[14] Pro řádné posouzení ostatních stížných námitek je nejprve zapotřebí určit, kdo byl v projednávané věci žalovanou stranou.

[15] K této otázce se již Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 20. 12. 2012, č. j. 7 As 28/2012 - 16, v němž dovodil: „Organizační složka správního orgánu může být správním orgánem rozhodujícím v I. stupni pouze tehdy, svěřuje-li jí právní předpis určité samostatné rozhodovací pravomoci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2008, č. j. 3 Ans 8/2008 - 84, dostupný na www.nssoud.cz). Vězeňská služba je podle ust. § 1 odst. 3 zákona č. 555/1992 Sb., o vězeňské službě a Justiční stráž, ve znění pozdějších předpisů, definována jako správní úřad a účetní jednotka, tedy orgán s procesní subjektivitou. Podle ust. § 1 odst. 4 citovaného zákona je věznice organizační jednotkou Vězeňské služby. Generální ředitelství zabezpečuje plnění společných úkolů ostatních organizačních jednotek, které metodicky řídí a kontroluje. V čele věznic jsou ředitelé, které jmenuje a odvolává generální ředitel Vězeňské služby. Podle ust. § 51 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody vykonávají kázeňskou pravomoc nad odsouzenými generální ředitel Vězeňské služby a ředitelé věznic. Jiní zaměstnanci Vězeňské služby mohou kázeňskou pravomoc vykonávat, pokud k tomu byli zmocněni generálním ředitelem Vězeňské služby nebo s jeho souhlasem ředitelem věznice. Zákon o výkonu trestu odnětí svobody stanoví samostatnou rozhodovací pravomoc ředitele věznice o kázeňské odpovědnosti odsouzených, a to jako odvolacího orgánu (rozhodnutí o stížnosti podle § 52 odst. 3 věta první) nebo jako prvostupňového orgánu (§ 52 odst. 3 věta třetí). Je na řediteli věznice, zda o kázeňském provinění rozhodne ředitel nebo jiný zaměstnanec věznice. V oblasti kázeňské odpovědnosti odsouzených je tak věcná příslušnost správního orgánu daná nikoli zákonem, nýbrž rozhodnutím ředitele věznice nebo vnitřním řádem věznice, vydaným ředitelem věznice se souhlasem generálního ředitelství Vězeňské služby podle ust. § 14 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Pravomoc věznice v oblasti kázeňské odpovědnosti je však dána zákonem, proto nejde o normu organizační, nýbrž kompetenční (§ 51 a § 52 citovaného zákona). Ze shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v oblasti kázeňské odpovědnosti odsouzených má věznice postavení správního orgánu, neboť je organizační jednotkou s vlastní územní působností, která je určena výkonem trestu odnětí svobody v dané věznici, a samostatnou rozhodovací pravomocí v oblasti výkonu trestu odnětí svobody a kázeňské odpovědnosti odsouzených. Ředitelka věznice proto nemůže být pasivně legitimována v řízení o přezkumu kázeňských trestů. Žalovaným správním orgánem tak je Vězeňská služba České republiky, Věznice Světlá nad Sázavou. Krajský soud proto pochybil, když označil jako žalovanou ředitelku věznice. Tato okolnost však není takovou vadou řízení, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť krajský soud fakticky jednal s věznicí, byť prostřednictvím její ředitelky.“

[16] Výše uvedené závěry jsou plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc, v níž krajský soud chybně jako žalovanou stranu označil ředitele Věznice Pardubice, tato skutečnost však ani v této věci nepředstavuje vadu řízení, jež by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, protože krajský soud s věznicí (stěžovatelkou) fakticky prostřednictvím jejího ředitele jednal.

[17] Podle ust. § 76 odst. 6 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, ve znění účinném do 30. 6. 2011, nepodléhala rozhodnutí vydaná v kázeňském řízení soudnímu přezkumu, nestanovil-li tento zákon jinak. Citované ustanovení bylo zrušeno nálezem pléna Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 32/08 (publikován pod č. 341/2010 Sb.) pro rozpor s čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod, přičemž Ústavní soud odložil účinnost zrušení citovaného ustanovení do 30. 6. 2011. S účinností od 1. 7. 2011 pak

pokračování

zákon o výkonu trestu odnětí svobody soudní přezkum kázeňského trestu umístění do uzavřeného oddělení výslovně připouští [§ 46 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 52 odst. 4 citovaného zákona, resp. v případě žalobce jako trvale pracovně nezařaditelného odsouzeného § 64 odst. 1 písm. e) za použití § 69 odst. 2 citovaného zákona].

[18] Po seznámení se s obsahem spisu Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud správně posoudil napadené rozhodnutí žalovaného jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[19] Za situace, kdy zákon o výkonu trestu odnětí svobody neupravuje blíže postup v případě rozhodování o uložení kázeňského trestu a pouze v § 76 odst. 1 vylučuje použití zákona č. 500/2004, sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jde přesto o správní trestání a je proto v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 7 Afs 27/2008 - 46, třeba při posouzení těchto otázek „vycházet z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, podle níž jsou trestním obviněním ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikované pod č. 209/1992 Sb.) řízení zásadně o veškerých sankcích ukládaných správními orgány fyzickým osobám za přestupek nebo jiný správní delikt, jakož povětšinou i o sankcích ukládaných v řízení disciplinárním nebo kárném. Kritériem pro posouzení, zda se ve smyslu Úmluvy jedná o „trestní obvinění“, je jednak vnitrostátní kvalifikace posuzovaného jednání, jednak povaha tohoto jednání ve spojení s povahou brozící sankce (zda smyslem a účelem použitelné normy je odrazovat od určitého jednání a trestat je) a konečně to, zda sankce, jež mohou být uloženy, představují podstatnou újmu. Postačí, pokud bude splněno pouze jedno z uvedených kritérií (viz četná rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, zejména věci Engel a další. Ezech a Connors, Malige, Jussila, Janosevic a Öztürk).“

[20] Úkolem správního orgánu, který rozhoduje v řízení o kázeňském přestupku, je zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a na základě takto zjištěného skutkového stavu dospět k závěru, zda byl určitý přestupek spáchán. Ke správnému a úplnému zjištění skutkového stavu správní orgán shromažďuje důkazy, které pak při rozhodování o tom, zda bude obviněný z přestupku uznán vinným, hodnotí podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy ve vzájemné souvislosti. Hodnocení důkazů je myšlenková činnost správního orgánu, kterou je provedeným důkazům přisuzována hodnota závažnosti pro rozhodnutí, hodnota zákonnosti a hodnota pravdivosti. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich závažnosti správní orgán určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda je lze v dané situaci použít (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2005, č. j. 1 Afs 63/2004 - 66).

[21] Judikatura Nejvyššího správního soudu je dále dlouhodobě konstantní v tom, že existence rozporů mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě zdůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné z vzájemně protichůdných skutkových verzí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 - 84).

[22] Vychovatel v prvoinstančním rozhodnutí však shora uvedeným požadavkům nevyhověl a stěžovatelka jeho pochybení nenapravila, čímž zatížila i své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

[23] Žalobce již od počátku tvrdí, že byl napaden odsouzeným V., který jej uchopil rukama pod krkem, kdy oba následně spadli na postel a odsouzený V. jej poté na posteli

rukama dusil, následně měl do konfliktu vstoupit odsouzený Š., který měl uchopit pravou ruku žalobce a přes hranu postele ji začít „páčit“ [záznam o kázeňském přestupku žalobce ze dne 20. 1. 2013 obsahující rovněž výpověď svědka Š., služební záznam vrchního asistenta pprap. P. M. ze dne 20. 1. 2013, záznam o provedeném šetření por. Ing. P. V. ze dne 28. 1. 2013, záznam o zjištění (oznámení) fyzického násilí ve vztahu k žalobci včetně stanoviska psychologa ze dne 23. 1. 2013]. Tuto skutkovou verzi pak podporuje výpověď svědka R. (záznam o výpovědi jmenovaného svědka ze dne 1. 2. 2013).

[24] Oproti tomu odsouzený V. tvrdil, že byl naopak napaden žalobcem nejprve verbálně, poté jej měl žalobce kousnout do předloktí pravé ruky, poškrábat jej rukama v obličeji a následně jej udeřit čelem do oblasti nosu [záznam o kázeňském přestupku odsouzeného V. ze dne 20. 1. 2013 obsahující rovněž výpověď svědka R., služební záznam vrchního asistenta pprap. P. M. ze dne 20. 1. 2013, záznam o provedeném šetření por. Ing. P. V. ze dne 28. 1. 2013, záznam o zjištění (oznámení) fyzického násilí ve vztahu k žalobci včetně stanoviska psychologa ze dne 23. 1. 2013]. Tuto skutkovou verzi podporuje výpověď svědka Š. (záznam o výpovědi jmenovaného svědka ze dne 1. 2. 2013).

[25] Krajský soud tak správně uvádí, že s ohledem na skutkové verze daného incidentu přdestřené jak žalobcem, tak druhým zúčastněným - odsouzeným V. připadají v úvahu tři možné skutkové verze, a to napadení žalobce odsouzeným V., napadení odsouzeného V. anebo skutečně vzájemné napadení mezi odsouzeným V. a žalobcem. Všechny tyto verze jsou možné, odpovídají tomu ostatně i pracovníky vězeňské služby zjištěná zranění účastníků incidentu. Nelze přitom přisvědčit námitce stěžovatelky, že záznamy o kázeňském přestupku obou odsouzených spolu korespondují, neboť se liší právě v popisu rozdílných skutkových verzí odsouzeného V. a žalobce a každý z nich obsahuje také výpověď jiného svědka.

[26] V prvostupňovém rozhodnutí vychovatel odkázal na záznam o kázeňském přestupku – služební záznam (viz. příl. č. 1) a záznam o provedeném šetření (viz příl. č. 2), které vypracovali vrchní asistent pprap. P. M. (dozorce) a komisař por. Ing. P. V. (příslušník OPS), a dále vycházel z výpovědi žalobce a svědka Š. s tím, že výpověď jmenovaného svědka vyvrací obranu žalobce. Z jeho rozhodnutí však není zřejmé, ze kterého z rozdílných dvou záznamů o kázeňském přestupku ze dne 20. 1. 2013 vychovatel vycházel, a především, jaká konkrétní skutková zjištění z uvedených listinných důkazů učinil, jak tyto důkazy hodnotil jednotlivě i ve vzájemné souvislosti, a to za situace, kdy v těchto listinných dokumentech jsou zachyceny rozporné skutkové verze žalobce a odsouzeného V., jakož i rozdílné svědecké výpovědi Š. a R. Není proto zřejmé, z jakých důvodů a na základě jakých skutkových zjištění učiněných z konkrétních důkazů vychovatel ke svým skutkovým závěrům dospěl, neboť důkazy nijak nehodnotí a pouze uvádí, že došlo ke vzájemnému fyzickému napadení obou jmenovaných, aniž by bylo zřejmé, na základě čeho považoval jen na základě těchto důkazů skutkový stav za dostatečně prokázaný, proč nepřihlédl k důkazům dalším (zejména k výpovědi svědka odsouzeného R.), a především, jak se vypořádal s rozpory ve výpovědích odsouzeného V., žalobce a svědků R. a Š.

[27] Za této situace krajský soud správně dovodil, že pro nedostatek důvodů je nepřezkoumatelné již rozhodnutí vychovatele, který se nevypořádal s výše uvedenými rozpory a nedostatečně zjistil skutkový stav daného incidentu, neboť se spokojil jen s rozpornými výpověďmi žalobce, odsouzeného V. a rozpornými výpověďmi svědků R. a Š., které v rozhodnutích ve věci žalobce i odsouzeného V. (rozhodnutí vychovatele ze

pokračování

dne 31. 1. 2013, č. j. 42-1/2013-21/Všeob/3) použil podle jejich „vhodnosti“ (výpověď svědka Š. proti žalobci a výpověď svědka R. proti odsouzenému V.).

[28] Stěžovatelka poté ke stížnosti žalobce tyto vady žalobou napadeným rozhodnutím neodstranila, neboť se v napadeném rozhodnutí omezila jen na zcela obecné konstatování, že přestupek a vina žalobce byla nepochybně prokázána, nijak se dokonce ani nepokusila vypořádat s výslovnou stížní námitkou žalobce, že svědek Š. lže.

[29] V této souvislosti nelze ani přehlédnout, že z hlediska popisu skutkového stavu je rozpor mezi prvostupňovým rozhodnutím vychovatele, které hovoří o „*vzájemném fyzickém napadení*“ obou odsouzených, zatímco napadené rozhodnutí stěžovatelky vychází z toho, že to byl žalobce, kdo fyzicky napadl odsouzeného V., tedy hovoří o „*jednostranném fyzickém útoku žalobce*“. Z napadeného rozhodnutí stěžovatelky pak není zřejmé, jak k tomuto závěru dospěla, na základě jakých konkrétních důkazů, jaká z nich učinila konkrétní skutková zjištění, jak je vyhodnotila a z jakých konkrétních důvodů dospěla právě k tomuto skutkovému závěru oproti rozhodnutí vychovatele.

[30] Nejvyšší správní soud přitom pro úplnost dodává, že setrvale judikuje, že plynou-li, jako je tomu i v tomto případě, v řízení před správním orgánem ze soustředěných důkazů rozpory a neúplnosti, které brání potřebnému zjištění skutkového stavu věci, nebyl učiněn ani pokus o zjištění dalších důkazů (v projednávané věci byla nadto výpověď svědka R. správními orgány obou stupňů opomenuta), trpí také řízení vadami, pro které je třeba rozhodnutí zrušit (srov. z hlediska zjišťování skutkového stavu věci i v této věci aplikovatelný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2003, č. j. 2 A 1114/2002-OL-23).

[31] V této souvislosti je nutno dodat, že přezkoumává-li správní soud zákonnost žalobou napadeného správního rozhodnutí, resp. skutkové a právní úvahy, na jejichž základě bylo rozhodnutí vydáno (zde rozhodnutí o uložení kázeňského trestu odsouzenému), činí tak prostřednictvím odůvodnění tohoto rozhodnutí, a nemůže je posuzovat prostřednictvím obsahu správního spisu a fakticky tak nahrazovat rozhodnutí správních orgánů. Nedostatky odůvodnění rozhodnutí správních orgánů pak nemohou být dodatečně zhojeny případným podrobnějším rozbořem skutkových či právních otázek učiněným až ve vyjádření k žalobě proti správnímu rozhodnutí nebo v kasační stížnosti brojící proti rozhodnutí soudu, jímž bylo správní rozhodnutí zrušeno jako nepřezkoumatelné pro nedostatky v odůvodnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 - 58). K argumentaci stěžovatelky ve vyjádření k žalobě a kasační stížnosti nad rámec jejích rozhodovacích důvodů uvedených v napadeném rozhodnutí v projednávané věci přihlížet nelze.

[32] Pro úplnost zbývá dodat, že stěžovatelce lze sice přisvědčit v tom, že k vyjádření odsouzeného J. M. a jeho tvrzení, že incident vidělo více odsouzených, nemohla přihlídnout, neboť bylo podáno až po vydání jejího rozhodnutí o stížnosti žalobce. Tato skutečnost však na nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stěžovatelky nic nemění. Na straně druhé v dalším řízení nic nebrání tomu, aby o výsledch jmenovaného svědka bylo ke zjištění skutkového stavu řízení doplněno, přičemž další žalobcem v žalobě navržený svědek (odsouzení V. J. a M. K.) se pak mohou vyjádřit k tomu, zda byl odsouzený Š. konfliktem přítomen nebo přišel na místo až po určité době, a na základě těchto výpovědí lze poté posoudit věrohodnost i jeho výpovědi.

[33] Na výše uvedené závěry nemá rovněž ani vliv, že uložený kázeňský trest žalobce ze zdravotních důvodů nevykonal. Bez významu je také poukaz stěžovatelky na to, že tento trest byl žalobci zahlazen dle § 54 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, jak uvedla stěžovatelka ve vyjádření k žalobě, neboť zahlazení kázeňského trestu není rozhodnutím o vině a trestu za spáchaný kázeňský přestupek, ale „pouze“ umožňuje zánik negativních důsledků kázeňského trestu spočívající v tom, že odsouzený má záznam o jeho udělení založen v osobním spisu.

[34] Ze všech shora vyložených důvodů soud uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[35] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy právo na náhradu nákladů řízení, z obsahu spisu však plyne, že mu osobně žádné náklady nevznikly, náklady vznikly pouze státu za jeho zastoupení advokátem, který mu byl ustanoven již krajským soudem.

[36] Jak již bylo uvedeno, žalobce byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., který mu byl ustanoven krajským soudem již v řízení o žalobě; toto zastoupení pokračovalo i v následném řízení o kasační stížnosti. Náklady spojené se zastoupením, tj. hotové výdaje advokáta a odměnu za zastupování, hradí v takovém případě stát. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu ve výši 3100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v podání vyjádření ke kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodem 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, dále částku odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 21%, celkem tedy 4114 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 28. února 2014

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu